

Напередодні Голодомору-геноциду в Україні

Меморіал жертв Голодомору

Між створенням Союзу Радянських Соціалістичних Республік (СРСР) 1922 року та штучним голодомором-геноцидом в Україні, що почався в серпні 1932-го, минуло десять літ. Байдужість європейських держав до України, на терені якої безперервно велась збройна боротьба, більшовицька демагогія та пропаганда у світі допомогли червоній Москві опанувати Україну. На всій її території проводили відвертий грабунок, головно села. На кожне з них практично накладався контингент-збір великої кількості зернових культур та яєць, молока, худоби тощо. Все це забирали безплатно за допомогою цілої хмари різних комісарів і спеціальних військових частин. Переважна більшість комісарів складалася з російського й іншого неукраїнського елементу, що скрізь займав ключові становища. Контингент супроводжувався брутальним насильством над населенням, розстрілами на місці та навіть підпалом сіл по всій Україні. Хоча 1922 рік був голодним від посухи, головно в степовій її частині з усіма ознаками катастрофи, однак більшовицька влада продовжувала вивозити українське зерно до Московщини, не допомагаючи населенню, що голодувало. Ленін, Сталін, Каганович, Постишев та інші керівники СРСР організували геноцид українців, який у 1921-1923 рр. забрав життя 3,5 млн людей. Крім того, спираючись на комуністичну доктрину, Москва почала вести «класову боротьбу» на селах між незаможними, середняками та куркулями. Надійною підтримкою влади на селах став невеличкий прошарок звичайного сільського шумовиння, здебільшого безідейного й аморального. Крім нього, були й нечисленні місцеві комуністи та комсомольці, які в хаосі пореволюційних подій 1920-х рр. опинилися на своїх становищах як потрібне знаряддя в руках Москви. У ті часи всю Україну було підпорядковано окупаційній Червоній армії, якій дозволили створювати величезну мережу концентраційних таборів і насильно знищувати українське населення в містах і селах. Із грудня 1922-го в Українській Радянській Соціалістичній Республіці багато росіян отримали керівні посади. Й їй село вже почало довідуватися, як щороку Кремль повертав своє хиже обличчя, і не відвертався, поки не забирав хліб. А за хліб платили, бо селяни самі вивозили на ринок. Але ціну призначали таку, що була майже однаковою, чи продати, чи віддати за дарма. Траплялося чимало випадків, коли відділи Головного правління України розстрілювали ворожо налаштованих проти режиму на селі, ночами забирали й масово арештовували активніших селян та членів їхніх сімей. Українцям забороняли жити в Москві, Ленінграді, прикордонних зонах та у десяти інших визначних більших містах СРСР. Заслання до Сибіру та Середньої Азії давалися на певний термін із виразною метою виганяти із посіlostей, часто з конфіскацією майна та з довшим позбавленням всіляких прав. На нових місцях поселення, переселенець мусів відвідувати міліцію для регулярної перевірки.

Жорстока соціалістична система відбирала крамниці, кустарне виробництво, пекарні, кравецькі

або швейні майстерні. На існуючі підприємства накладали кілька разів на рік податки, причому постійно збільшуючи їх, аж поки власник був не в змозі заплатити. Зорієнтувавшись, ліквідував рештки майна і виїздив до нових притулків, в яких не давали людині спокою.

Російський імперський неонацизм не знав меж. Щоб посилити і зміцнити Москву, знайшовся спосіб, як знищувати українців й Україну. А щоб паралізувати діяльність української нації, кремлівські людожери 1928 року почали «розкуркулення» українського селянина. Цих найбільш працюючих і найкультурніших селян, які доробилися до заможного господарства бджолиною працею впродовж цілого свого життя, викидали разом із сім'єю з хати, арештовували і вивозили на далеку холодну північ.

Настав рік великого перелому — ліквідація «кулачества». Ранньою весною 1929-го насунула перша хвиля масових арештів по містах національно свідомої української інтелігенції — вчителів, академіків, письменників, мистців, мислителів, політичних і культурних діячів. Під час удару по інтелігенції пішов наступ на священників і вищого сану духовенства. Московсько-радянську атаку була звернена і на хліборобів — носіїв українських традицій і звичаїв, фольклору, мови та національного духу України. В середині 1929 року запровадили карткову систему на харчові продукти. Вартість грошей виразно вказала на початок інфляції. Для реалізації в життя визначеного плану в СРСР мобілізували партійних апаратчиків та активних членів компартії, й усіх, близько 25 тис. осіб, кинули «на допомогу селу». Всіх цих «товаришів» із Горького, Ленінграду, Москви, Тули, Ярославля й інших міст посилали в Україну в розпорядження обласних комітетів комуністичної партії на райони та на села. Йшли вони туди дуже охоче під пропагандистським заклик «із братерською допомогою Україні». На цій «роботі» зажди перебували по пів року і більше, а жили і харчувалися на селі на дурняк, отримуючи у два або і три рази більшу платню, залежно від виконання генеральних планів. Дрібні партійники громили хати. Уповноважені та більшого авторитету партійці наглядали за подіями в селі й за потреби викликали озброєних військовиків.

Колективізацію сільського господарства проводили ступнево, що вимагало всебічної мобілізації людських ресурсів для «побудови соціалізму в одній країні». Нагромаджуючи силовиків по окремих районах України, вони утворювали колгоспи, товариства для спільної обробки землі, й одночасно ліквідували «кулачество» як вороже до системи і влади. Неабияким тиском і терором щодо селян, радянський апарат досягав усупільнення земель, реманенту та частини худоби, переважно коней, «добровільною» ухвалою сільських зборів і переорював харківського виробництва тракторами всі старі межі.

Диктаторська політика Сталіна, п'ятирічні плани індустріалізації країни супроводжувалися зміцненням тоталітарного режиму та застосуванням нового масового терору супроти всіх груп населення, здійснюваного органами НКВС. Примусово загнане з приватного сільськогосподарського виробництва селянства до колгоспів стало для них економічним поневоленням. Була і частина колгоспників, які сподівалися достойного існування в колгоспах, але після перших жнив і високої хлібоздачі державі, розрахуватись не було чим, тож селянству довелося саботувати жнива. Число партійців із 25 тис. зросло до 112 тис., які під гаслом «колгосп або Соловки» змушували селян піддаватися планам першої п'ятирічки, прийнятої у квітні 1929-го. За першим його варіантом, колективізація на одну чверть позбавила селян власних засобів виробництва. Вкотре пограбоване українське село шукало джерела для існування. Старанно обробляли кожний клаптичок землі в городах, бо все поле займав колгосп. У багатьох випадках селяни кидали роботу в колгоспах і йшли працювати у промисловість або на будівництва заводів і фабрик. Міняли статус колгоспника на статус робітника та розходилися, шукаючи працю десь на Уралі, Сибірі, Далекому Сході, по всьому СРСР. Але не всіх людей Кремль потребував як дешеву робочу силу, щоб «догнати і перегнати капіталістичний світ». Основна маса селян таки залишилася на селі і бригадири й інші пристосуванці щоранку виганяли їх на роботу в колгосп. Залишатися в хаті не було чого, бо знали, як у кишенях могли приносити додому якогось збіжжя. Сільські злидні невпинно зростали. Село не мало що їсти, бо всі харчі з його мозольної праці забирала держава. Комуністичні й комсомольські активісти робили постійні обшуки, шукаючи хоч крихітку хліба. А якщо знайшли заховане під підлогою в хаті, закопане під землею на подвір'ї чи в городі, нещадно конфіскували і ще й жорстоко знущалися над селянами. Скотарство катастрофічно зникло майже зовсім. Морози взимку дуже селянам дошкуляли. Довелося палити вже непотрібні клуні, стайні й інші господарські будівлі, вирубувати овочеві дерева, що їх садили батьки та діди. Владні сили виконували ще й такі утиски населення: руйнували печі, розбивали вікна з рамами, нищили двері та розкривали стріху. Таким випадкам не було кінця. Це робила система «в раю сталінської соціалістичної перестройки села» в Україні, якій кремлівське

політбюро вирішило помститися в подальшій своїй політиці. Московська «червона» імперія очевидно виробила сатанинський план знищення населення України.

На початку серпня 1932 року настав час жнив. Щойно колгоспники готувалися виходити на роботу, 7 серпня з'явився закон, за яким за найменшу крадіжку «священного державного майна» оголошували розстріл. За іншим артикулом рекомендували засуджувати до найвищих термінів ув'язнення. За цим законом судили та суворо карали навіть тих, хто збирав колоски на стернинах вже після збирання та вивозу зерна. Колоски також були власністю держави. Закон був виразно спрямований проти села, щоб остаточно зламати його спротив. Закон «заповідав» не дати жодного грама зерна селянам і забрати все збіжжя на елеватори. За «законом» здійснювали жорстокі процеси над кожною живою людською істотою, зокрема, над жінками, які пішли на колгоспну панщину, забуваючи про свій власний голод і весь день думаючи про своїх дітей, покинутих у хаті без шматочка хліба. Так сталінські опричники залишали сім'ї колгоспників на голодну смерть.

Настав найбільший злочин Москви — штучно викликаний голод в Україні 1932-1933 рр., під час якого померло 10,5 млн ні в чому невинних людей.